

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **OLPRAN, spol. s r.o., IČ: 155 02 198**, se sídlem Olomouc, Libušina 101, zastoupen Mgr. Michalem Zbožínkem, advokátem v Olomouci, Sokolská 7, proti žalované: **Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 1387/7, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 6. 12. 2010, č. j. 938-8/2010-170100-021, ze dne 7. 12. 2010, č. j. 938-39/2010-170100-021 a č. j. 938-47/2010-170100-021,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Žalobce se včas podanou žalobou dne 8. 2. 2011 domáhal přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 6. 12. 2010, č. j. 938-8/2010-170100-021, ze dne 7. 12. 2010, č. j. 938-39/2010-170100-021 a č. j. 938-47/2010-170100-021, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům vydaným Celním úřadem Praha 2, jimiž bylo rozhodnuto tak, že podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, (dále jen „celní kodex Společenství“), se dodatečně vyměřuje clo, které bylo dodatečně zaúčtováno podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu Společenství (zápis do Evidence cla a daní) a dle nařízení Rady (ES) č. 1095/2005, o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Vietnamu a o změně nařízení (ES) č. 1524/2000 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky.

Třemi samostatně podanými žalobami se žalobce u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž bylo zamítnuto jeho odvolání proti

- dodatečnému platebnímu výměru vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 24. 11. 2009, č. j. 12726-4/2009-176400-021, jímž bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 176.230 Kč za dovezená jízdní kola;
- dodatečnému platebnímu výměru vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 16. 11. 2009, č. j. 16256-27/2009-176400-021, jímž bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 423.260 Kč za dovezená jízdní kola;
- dodatečnému platebnímu výměru vydanému Celním úřadem Praha 2 dne 13. 11. 2009, č. j. 16256-35/2009-176400-021, jímž bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 280.705 Kč za dovezená jízdní kola.

Usnesením ze dne 22. května 2014, č. j. 8 Af 11/2011-49, Městský soud v Praze rozhodl, že řízení o žalobách vedená pod spisovými značkami 8 Af 11/2011, 8 Af 12/2011 a 8 Af 13/2011 se podle § 39 odst. 1 soudního řádu správního spojují ke společnému projednání s tím, že společné řízení o těchto věcech bude nadále vedeno pod spisovou značkou 8 Af 11/2011.

Důkazním prostředkem pro vydání dodatečných platebních výměrů byla Zpráva o misi vypracovaná úřadem OLAF, jakož i Průběžná zpráva o šetření (dále jen „Průběžná zpráva“) vypracovaná rovněž úřadem OLAF, která doplnila Zprávu o misi o podrobnější údaje, které čínský původ předmětného zboží potvrdily. Zpráva o misi i Průběžná zpráva byly úřadem OLAF zpracovány podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF). Tyto zprávy jsou jako důkazy v předmětném řízení o vyměření daně přípustné, přičemž uvedený názor je popsán i v napadených rozhodnutích. V řízení byla relevantně aplikována příslušná ustanovení celního zákona i daňového řádu, nařízení č. 1073/1999, jakož i princip subsidiarity uplatňovaný při aplikaci uvedené právní úpravy. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí ozřejmil, z jakých důvodů provedené důkazy dokládají překládku dotčených jízdních kol v malajské bezcelní zóně v Port Klangu a jejich čínský původ. Vysvětlil, z jakých důvodů se nejedná o „pouhou dokumentaci pohybu přepravních kontejnerů“, jak tvrdí žalobce. V Průběžné zprávě je vysvětlen mechanismus celního odbavování v zóně za použití deklarací označovaných jako ZB1, ZB2 a ZB4; údaje zde uvedené jsou údaji o zboží a zahrnují také údaje o kontejnerech použitých k přepravě; nejedná se tedy pouze o údaje o kontejnerech. Spojení malajských deklarací ZB s deklaracemi ve Společenství (JCD) bylo provedeno úřadem OLAF za pomoci čísel kontejnerů. Bylo prokázáno, že v deklaracích ZB jsou deklarována tatáž jízdní kola, jako jsou deklarována v JCD, proto bylo ztotožněno přímo zboží a nejen kontejnery dopravené do Společenství. Z napadených rozhodnutí rovněž vyplývá, že dotčený dovoz jízdních kol není případem, o němž se ve zprávách OLAF uvádí, že k prokázání skutečného původu dovážených jízdních kol bude potřeba ještě dalších šetření. Žalovaný přitom poukázal na příslušnou část zpráv, z níž vyplývá, že v daném případě byl čínský původ jízdních kol jednoznačně prokázán. Dále žalovaný uvedl, že v napadených rozhodnutích se zabýval i otázkou, které dovozní operace jsou dle zpráv dosud nedošetřené.

Tvrzení žalobce o neznámém původu deklarací ZB1 a ZB2 prokazujících čínský původ předmětných jízdních kol považoval žalovaný za neopodstatněné, neboť se jedná o autentické údaje z evidence vedené úřadem bezcelní zóny v Port Klangu, což je uvedeno i v napadených rozhodnutích, a to s odkazem na příslušnou část zpráv OLAF, kde je původ údajů, způsob jejich získání úřadem OLAF přímo od úřadu bezcelní zóny i principy zpracování a důvody vedení těchto evidencí podrobně popsán.

V těchto řízeních byl navržený důkazní prostředek, tj. potvrzení firmy Schenker, proveden a nebyl hodnocen jako důkaz malajského původu jízdních kol, nýbrž jako důkaz skutečnosti, která korespondovala se skutečnostmi vyplývajícími ze zpráv úřadu OLAF o tom, že v malajské bezcelní zóně byla jízdní kola překládána do jiných kontejnerů, než ve kterých byla do zóny dovezena z Číny, a to do kontejnerů, v nichž pak byla dopravena do ČR. Pokud by potvrzení firmy Schenker či jiný důkazní prostředek navržený žalobcem prokazoval skutečnosti rozhodné pro předmětné řízení, pak by je žalovaný provedl z úřední povinnosti jako důkaz, který byl zjištěn při předchozí úřední činnosti; žádným takovým důkazem však žalovaný z předchozích řízení nedisponuje.

Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí výslovně uvedl, že předmětný FORM A není padělaným dokladem, ale dokladem skutečně vystaveným MITI, jak vyplývá z provedených důkazů. Zjištění o čínském původu jízdních kol nicméně prokazuje nesprávnost předloženého FORM A, které nepravdivě osvědčuje původ těchto jízdních kol v Malajsii. Žalovaný uvedl své právní posouzení věci, které jej vedlo k závěru, že po předložení předmětného FORM A nepravdivě osvědčujícího malajský původ dotčených jízdních kol se na dotčená jízdní kola požadované celní preference nemohou vztahovat. Vypořádal se rovněž s odvolací námitkou, že předmětný FORM A nebyl „úředně zrušen“. Dle názoru žalovaného je bezpředmětné, že vydávající, tj. MITI, nevydal žádnou písemnost potvrzující nesprávnost osvědčení FORM A, neboť rozhodné je samotné zjištění jeho nesprávnosti vyplývající z provedených důkazů.

Napadená rozhodnutí se neopírají o důkaz, že malajské společnosti ESTEEM EAGLE a GOLDEN PRO, které jsou uvedeny ve FORM A jako údajný vývozce předmětných jízdních kol, v době dovozu nevyráběly jízdní kola. Žalovaný netvrdil a ani netvrdí, že má za prokázané, že tyto firmy byly v době dovozu takzvaně „spící firmou“ v tom smyslu, že by jízdní kola nevyráběly. OLAF ve Zprávě o misi (str. 6, bod 2b) uvádí, že podle vysvětlení MITI byly tzv. „spícími“ společnostmi ESTEEM EAGLE a SKYLINE METHOD, přičemž z kontextu podle žalovaného vyplývá, že byly tzv. „spící“ v době, kdy probíhala mise OLAF v Malajsii. Skutečnost, zda GOLDEN PRO a ESTEEM EAGLE v době dovozu vyráběly nebo nevyráběly jízdní kola, žalovaný nezjišťoval, neboť podle jeho názoru pro takové zjišťování nebyl v řízení důvod, když na základě provedených důkazů měl za prokázané, že se předmětná jízdní kola na celním území Malajsie vůbec nenacházela, nýbrž byla pouze přepravena přes malajskou bezcelní zónu v Port Klangu. Jízdní kola tak nemohla být vyrobena společnostmi ESTEEM EAGLE či GOLDEN PRO v Malajsii. Žalovaný k tomu dodal, že na základě zpráv OLAF má za prokázanou také nesprávnost verifikace FORM A č. KL 2007/15787, provedené a sdělené celním orgánům ČR dopisem MITI: ID/SKP/665-1 ze dne 12. 8. 2008. Uvedená verifikace se netýkala FORM A č. KL 2008/9641, FORM A č. KL 2007/4027 a FORM A č. KL 2007/5602, na nichž jsou uvedena předmětná jízdní kola.

Žalobce ve všech obsahově naprosto shodných žalobách namítal, že byl napadenými rozhodnutími dotčen na svých právech, protože skutkový stav, který vzal celní orgán za základ napadených rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování a došlo k porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Žalobce namítal rozpor napadených rozhodnutí s právními předpisy s tím, že orgány rozhodující v obou stupních svá rozhodnutí opíraly pouze o zprávu o misi Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) č. OF/2006/0343 „Evasion of Antidumping duties at importation of certain bicycles from China via Malajsie“, (dále jen „Zpráva OLAF“). Uváděl, že již v průběhu správního řízení opakovaně namítal, že tato zpráva není sama o sobě

důkazem použitelným pro doměření cla a použití zprávy jako důkazu v daňovém řízení není dle žalobce přípustné, a to zejména podle článku 9 odst. 2 nařízení č. 1073/1999, dle něhož je takový důkaz přípustný pouze ve správním a soudním řízení. Vypořádání se s touto námitkou žalovaný v napadených rozhodnutích považuje za nepřipustně rozšiřující výklad obecně závazných právních norem. Nadto tvrdí, že Zpráva OLAF pouze dokumentuje pohyb jednotlivých kontejnerů na vstupu a výstupu v přístavu Port Klang v Malajsii, nehovoří však o manipulaci s kontejnery uvnitř přístavu, tedy o překládkách, vykládkách z a do těchto kontejnerů v rámci přístavu. Zpráva obecně obsahuje pouze podezření spojená s pohybem přepravních obalů (kontejnerů) bez ztotožnění jejich obsahu. V některých případech zpráva jasně uvádí, že není k dispozici dostatek průkazných informací a že se ve věci bude provádět další šetření. Žalobce však namítá, že žádné další šetření provedeno nebylo. Pokud se žalovaný k těmto námitkám vyjádřil, pak pouze odkázal na přístavní evidence, jež jsou přílohou Zprávy OLAF. Tato evidence v podobě tabulkových přehledů je však neznámého původu, není ztotožněna s originálními evidencemi přístavu a není nijak prokázáno, že se jedná o chráněné a zabezpečené evidence, které nebyly v přístavu Port Klang upravovány.

Žalobce namítal, že postup celních orgánů je v rozporu s ust. § 31 odst. 2 a odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť provádění dalších důkazů bylo celními orgány odmítnuto, ačkoliv byly žalobcem navrženy a předloženy (např. potvrzení spediční firmy Schenker, ze kterého plyne, že předmětné zboží bylo v přístavu naloženo do prázdných kontejnerů).

Dále žalobce namítal, že preferenční zvýhodnění celní sazby při dovozu zboží z Malajsie je spojeno s certifikovaným malajským původem zboží, který musí být řádně prokázán certifikátem FORM A, řádně potvrzeným oprávněným orgánem podle nařízení Komise (EHS) č. 2454/1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, přičemž žalobce malajský preferenční původ zboží doložil platnými, řádně vydanými certifikáty, potvrzenými oficiálním certifikačním úředním místem MITI – Ministerstvem mezinárodního obchodu Malajsie (dále jen „MITI“). Přestože Zpráva OLAF uvádí, že jen některé certifikáty mohou být falešné, a dále sama uvádí, že nemá možnost předložit důkazy, které by falešné certifikáty identifikovaly, celní úřady České republiky bez dalších důkazů všechny certifikáty o původu zboží tohoto případu označily za falešné, a to s následným doměřením celního dluhu. Žalobce konstatoval, že řízení provedené celními úřady se opírá o tvrzení OLAF, že zahraniční dodavatelé žalobce, firmy v Malajsii, byly „spíacími firmami“, které nevyráběly, tudíž nemohly dodávat zboží malajského preferenčního původu. Uvedené tvrzení má žalobce za pochybné, když MITI potvrdilo správnost certifikátu o původu zboží FORM A v rámci post verifikačního řízení vyžádaného Generálním ředitelstvím cel ČR, tak jak je uvedeno v dopisu č. j. MITI: ID/SKP/665-1 ze dne 12. 8. 2008.

Žalobce namítl, že byl použit nesprávný výklad ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Žalobce v předmětných obchodních případech vyvinul maximální úsilí, které po něm lze spravedlivě požadovat, pro ochranu obchodních operací a jejich souladu s právními předpisy. Má za to, že splnil povinnost označení původu, povinnost certifikování původu zboží v obchodní smlouvě, při celním projednání rovněž předložil všechny nařízené dovozní dokumenty a soustavně spolupracoval s celními orgány, přičemž jim poskytl veškerou součinnost. Žalobci je možnost jednání v dobré víře v daném případě protiprávně odepírána, ačkoliv nemohl rozpor v původu zboží zjistit, když měl originální certifikáty o původu zboží, o jejichž pravosti nebylo pochybností.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne vyjádření ze dne 14. 7. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 6. 12. 2010, resp. 7. 12. 2010.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 18. 9. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dřívějších písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z vyplněných tiskopisů jednotných celních deklarací Evropského společenství soud vzal za prokázané, že žalobce vystupující v jednotlivých posuzovaných obchodních případech v pozici deklaranta navrhl celnímu úřadu na písemných celních prohlášeních vyhotovených na tiskopisu, (dále jen „JCD“), k propuštění do volného oběhu zboží, odeslané dle obsahu JCD z Malajsie, dovezené pro žalobce jakožto příjemce. Jednalo se vždy o jízdní kola. Celní úřad jednotlivá JCD přijal a deklarované zboží do volného oběhu propustil. Rozhodnutím o propuštění zboží bylo celní prohlášení potvrzeno a obsah celního prohlášení se stal součástí rozhodnutí. Při stanovení výše celního dluhu, který propuštěním zboží do volného oběhu vznikl vyměřením v jednotlivých JCD, použil celní úřad sazbu 10,5 %, která odpovídala zboží s přihlédnutím k údajům o jeho preferenčním původu v Malajsii.

Soud dále ze správního spisu zjistil, že následně po propuštění předmětného zboží obdržel celní úřad Zprávu OLAF obsahující výsledky vyšetřování provedeného úřadem OLAF, které se opírají o zjištění učiněná úřadem OLAF v Malajsii v průběhu mise od 1. do 5. 12. 2008. Ze Zprávy vyplývá, že původ předmětného zboží není v Malajsii, jak žalobce deklaroval v celních prohlášeních, ale v Číně, což vedlo celní úřad k závěru, že předmětné zboží při propuštění do volného oběhu nepodléhalo dovoznímu clu v preferenční celní sazbě 10,5 % tak, jak bylo dovozní clo vyměřeno a vybráno, ale dovoznímu clu ze smluvní sazby 14 % a antidumpingovému clu v sazbě 48,5 %, které rozhodnutím o propuštění zboží do volného oběhu vyměřeno nebylo.

Na základě Zprávy OLAF zahájil celní úřad s žalobcem ve všech projednávaných případech správní řízení (daňová řízení) za účelem doměření dlužné částky celního dluhu vzniklého propuštěním zboží do volného oběhu, tj. částky rovnající se součtu rozdílu mezi výší vybraného dovozního cla a výší dovozního cla ve smluvní sazbě 14 % a rovněž výší antidumpingového cla 48,5 %.

Citovanými dodatečnými platebními výměry potom Celní úřad pro Prahu 2 dodatečně doměřil žalobci clo podle článku 220 odst. 1 celního kodexu Společenství. Z odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměr vyplývá, že vyšetřováním provedeným OLAF, které vyústilo ve Zprávu OLAF, bylo prokázano, že ve skutečnosti se předmětem dovozů stalo zboží s původem v Číně, které bylo přeloženo v Malajsii přes volnou obchodní zónu Port Klang malajskými vývozci. Vstupy a výstupy jízdních kol ve volné obchodní zóně Port Klang jsou obsaženy v databázích a přílohách Zprávy OLAF. Vzhledem k prokázanému

čínskému původu je toto zboží zatíženo sazbou cla v plné výši. Jízdní kola jsou podle nařízení č. 1095/2005 zatížena rovněž tzv. antidumpingovým clem ve výši 48,5 % hodnoty zboží.

Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce včasná odvolání, v nichž uplatnil námitky obsahově obdobné jednotlivým žalobním bodům. O odvoláních rozhodlo Celní ředitelství Praha napadenými rozhodnutími. Odvolací orgán se v napadených rozhodnutích podrobně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami a dospěl k závěru, že celní úřad zahájil s odvolatelem předmětná daňová řízení na základě zjištění, že dovezené zboží nesplňuje pravidla preferenčního původu v Malajsii a nemá ani nepreferenční malajský původ, ale má původ čínský. Šetření provedená OLAF prokázala nesprávnost předmětných dokladů FORM-A a žalobcem požadované odeslání žádosti o ověření FORM-A již postrádá smysl. Žalobci bylo v odvolacím řízení umožněno seznámit se s obsahem zpráv OLAF včetně příloh, a pokud jde o hodnocení důkazů, celní orgány obou stupňů hodnotily důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Odvolací orgán dospěl k závěru, že nejsou splněny předpoklady pro změnu či zrušení odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů.

K námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu, tj. k žalobním tvrzením, že orgány rozhodující v obou stupních svá rozhodnutí opírají pouze o zprávu o misi OLAF, která sama o sobě není důkazem použitelným pro doměření cla a nadto pouze dokumentuje pohyb jednotlivých kontejnerů na vstupu a výstupu v přístavu Port Klang v Malajsii, soud nejprve konstatuje, že těmito námitkami se velmi pečlivě a podrobně zabýval již odvolací orgán v odůvodnění napadených rozhodnutí (str. 9 – 11). S přesvědčivými závěry, k nimž při vypořádání těchto námitek dospěl, se soud plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Celní úřad Praha 2 dle názoru soudu shromáždil dostatek podkladů pro rozhodnutí, jež vyvrací tvrzení žalobce o pravdivosti jím předložených certifikátů FORM A. Přitom je třeba zdůraznit, že provádění samotného dokazování je věcí příslušného správního orgánu, a záleží proto na jeho uvážení, které z navrhovaných důkazů provede a které nikoli, pokud svůj postup náležitě a přesvědčivě odůvodní a pokud pro svůj závěr ve věci nalezne dostatek podkladů. V projednávaných věcech se tak stalo, o čemž vypovídá nejen podrobné odůvodnění napadených rozhodnutí, ale i skutečnost, že odvolací orgán se s uplatněnými odvolacími námitkami náležitě vypořádal.

Žalobní námitku, že celé daňové řízení se opírá o jediný důkaz, kterým je Zpráva OLAF, vyvrací obsah spisového materiálu. Z něj vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí ve věci byla nejen Zpráva OLAF a Průběžná zpráva OLAF, ale i jejich přílohy (včetně 2 nosičů CD) a další listiny (např. jednotlivá JCD, kontrolní protokoly), bez nichž by správní orgány nemohly dospět k závěrům uvedeným v napadených rozhodnutích. Obsah jednotlivých dokumentů poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že v posuzovaných obchodních případech dovozu zboží žalobce z Malajsie nebylo clo při propuštění zboží do režimu volného oběhu vyměřeno a vybráno správně, a že jsou tedy dány důvody pro jeho dodatečné doměření. Konkrétně Zprávy OLAF poskytují zcela dostatečný obraz o tom, že v případě žalobce došlo k dovozu jízdních kol zcela jiného původu, než jak byly vývozcem v Malajsii deklarovány. V takovém případě bylo zákonnou povinností celních orgánů postupovat tak, jak uvádí závěr Zprávy OLAF, tj. v daňovém řízení v souladu s příslušnými právními předpisy žalobci dodatečně doměřit clo.

Žalobce byl v rámci daňového řízení seznámen s tím, že podkladem a důvodem pro zahájení řízení ve věci dodatečného doměření dovozního cla jsou údaje získané bezprostředně od malajských správních úřadů úřadem OLAF. Obě zprávy OLAF měl žalobce k dispozici, bylo mu sděleno, které konkrétní skutečnosti a na základě jakých údajů a zjištění obsažených

ve zprávách mají celní úřady za prokázané, jakož i to, že se jedná o údaje poskytnuté Úřadem volné obchodní zóny Port Klang úřadu OLAF. Městský soud nemá žádné pochybnosti o autenticitě zjištěných údajů, jejichž garantem je OLAF, který je zpracovatelem a autorem předmětných zpráv. Naproti tomu žalobce v průběhu celého daňového řízení nepředložil žádné údaje, které by mohly zakládat byť jen podezření, že podklady získané od Úřadu volné obchodní zóny Port Klang nejsou autentické nebo jsou nesprávné.

Soud na tomto místě považuje za vhodné poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž se Nejvyšší správní soud již obdobnou problematikou zabýval. Příkladem lze poukázat na rozsudek jmenovaného soudu ze dne 10. srpna 2011, č. j. 1 Afs 44/2011 – 57 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž soud (pod bodem 14) mj. uvedl, že „V této souvislosti považuje zdejší soud za vhodné učinit stručnou poznámku týkající se pravomocí OLAF a významu jím vydávaných zpráv. Úkolem Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), zřízeného rozhodnutím Komise 1999/352/ES, o zřízení Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), je podle čl. 2 odst. 1 „*vykonávat pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství*“.

Podle čl. 3 nařízení č. 1073/1999 Úřad vykonává pravomoc svěřenou Komisi nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích. V rámci své vyšetřovací funkce provádí úřad kontroly a inspekce podle čl. 9 odst. 1 nařízení (Euratom, ES) č. 2988/95 a podle předpisů pro jednotlivá odvětví uvedená v čl. 9 odst. 2 výše uvedeného nařízení v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích.

Podle čl. 9 odst. 1 a 2 nařízení č. 1073/1999 po skončení vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.

Obdobně jako tomu bylo v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem, i v inkriminované věci lze dospět k dílčímu závěru, že na základě čl. 9 odst. 2 citovaného nařízení byla Zpráva OLAF důkazem přípustným v řízení o dodatečném zaúčtování cla vedeném se žalobcem. I v daném případě lze konstatovat, že ve zprávě OLAF je uvedeno, že největším dovozcem je žalobce, jenž „*dovezl jízdní kola z Malajsie za hodnotu kolem 9 milionů €, téměř všechna s falešným formulářem A*“. Od orgánů volné obchodní zóny Port Klang (přístav, v němž dochází k překládkám kontejnerů) OLAF prostřednictvím Malajského ministerstva průmyslu a obchodu získal záznamy, jež zahrnul na CD přiložené ke Zprávě. Tyto záznamy obsahují „*vstupy a výstupy jízdních kol ve volných obchodních zónách, která byla překládána do Evropského společenství malajskými vývozci, kteří jsou předmětem šetření*“. Úřad volné obchodní zóny Port Klang následně na základě žádosti OLAF spojil dokument zaznamenávající vstupy do volné obchodní zóny a dokument zaznamenávající výstupy v jeden. OLAF označil informace získané od malajských úřadů za velmi užitečné,

neboť obsahovaly čísla kontejnerů, což umožnilo propojit kontejnery, které opustily volnou zónu Port Klang s odpovídajícími kontejnery, které byly deklarovány při dovozu do Společenství. Tyto informace OLAF zanesl do tabulky „Databáze ES – Hlavní seznam“, jež tvoří přílohu Zprávy OLAF, a instruoval členské státy k jejímu podrobnému vyplnění na základě dovozní dokumentace a dodatečných důkazů o padělání osvědčení o původu, které mají k dispozici. Průběžná zpráva potvrzuje, že se nejedná o zboží původem v Malajsii. Součástí této zprávy je rovněž integrovaná databáze, která obsahuje elektronické soubory příslušných ZB1, ZB2 a ZB4 poskytnuté úřady malajských bezcelních zón a soubory příslušných údajů o odbavení předmětných zásilek zboží ve Společenství. Z těchto údajů lze pomocí předmětné databáze vyhledat řetězec, který dokládá dovoz předmětného zboží uskutečněný lodní dopravou z Číny do přístavu Port Klang v Malajsii, odbavení zboží na vstupu do bezcelní zóny na základě ZB1 s jeho tchajwanským původem, překládku zboží v bezcelní zóně do jiných kontejnerů, jeho následné odbavení na výstupu z bezcelní zóny na základě ZB2s rovněž uvedeným původem v Tchajwanu, jeho nalodění a dodání v týchž kontejnerech do Společenství a celní odbavení zboží ve Společenství s dokládaným malajským původem.

Součástí spisového materiálu je i kontrolní protokol ze dne 10. 11. 2009, jenž obsahuje konkrétní údaje o propojení údajů z příslušných souborů OLAF doplněné o informace českých celních orgánů (JCD). Tyto údaje prokazují pravdivost závěru správních orgánů obou stupňů, že dovážené zboží nebylo původní v Malajsii, nýbrž v Číně, resp. Tchajwanu. Jak vyplývá z tohoto kontrolního protokolu i z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 9. 2010, žalobce se s obsahem těchto dokumentů seznámil.

Lze poukázat i na skutečnost, že v závěru Zprávy OLAF (bod 5.1) je mj. uvedeno, že *„přijaté informace prokázaly, že velká část jízdních kol dovezených do Společenství z Malajsie s malajským původem nebyla vyrobena v Malajsii, ale v Číně. Tato jízdní kola byla přeložena přes malajské volné zóny do Společenství s falešnými nebo nesprávně získanými osvědčeními o preferenčním původu. (...) Ze 440 kontejnerů jízdních kol přeložených přes Port Klang 284 bylo deklarováno samotnými přepravci jako čínské zboží. OLAF dokázal souvislost mezi 168 čínskými kontejnery přeloženými v Port Klang a stejnými kontejnery dovezenými do Společenství. Další spojení mohou zjistit samotné členské státy. (...) U zbývajících 156 kontejnerů deklarovaných v Malajsii s taiwanským původem je nutné další šetření. Nicméně u těchto zásilek lze okamžitě vymáhat normální clo, a to i v případech, kdy osvědčení formuláře A byla vydána MITI.“* V bodu 5.2 Zprávy OLAF doporučuje členským státům ES zahájit kroky vedoucí k navrácení smluvního cla u všech dovozů odpovídajících kontejnerům deklarovaným v Malajsii s tchajwanským nebo hongkongským původem a v případě 284 kontejnerů deklarovaných samotnými dovozci jako zboží čínského původu kroky k navrácení antidumpingových cel.

K uvedenému se vztahuje i žalobní námitka, že Zpráva OLAF pouze dokumentuje pohyb jednotlivých kontejnerů na vstupu a výstupu v přístavu Port Klang v Malajsii, nevypovídá však o manipulaci s kontejnery uvnitř přístavu. Soud zde odkazuje na zjištění učiněná OLAF, která jsou zdokumentována jednak ve vstupní deklaraci ZB1 (zde byl na vstupu do malajské bezcelní zóny deklarován skutečný původ zboží v Číně) a jednak ve výstupní deklaraci ZB2 (zde byl na výstupu z malajské bezcelní zóny rovněž deklarován původ zboží v Číně). Příslušné vstupní a výstupní deklarace ZB1 a ZB2 sledují právě pohyb zboží (jeho vstup a výstup z bezcelní zóny), nikoli jen pohyb přepravních kontejnerů s tímto vstupem a výstupem spojený.

Pokud žalobce namítal, že postup celních orgánů je v rozporu s ust. § 31 odst. 2 a odst. 4 daňového řádu, a že správní orgány nepřistoupily již k provádění dalších důkazů, ač byly žalobcem navrženy a předloženy (např. potvrzení spediční firmy Schenker), musel soud tyto námitky odmítnout jako neodůvodněné.

Zpráva o misi OLAF a Průběžná zpráva o misi OLAF, která obsahově navazuje na předcházející Zprávu, společně tvoří dostatečný soubor informací, jenž se stal rozhodným podkladem pro zahájení dodatečného doměření cla. Jak již bylo uvedeno výše, soud dospěl k závěru, že v daném případě shromážděný spisový materiál je dostatečným podkladem pro závěry obsažené v napadených rozhodnutích, potažmo že na základě prokázané skutečnosti původu předmětných kol v Číně, nikoli v Malajsii, nemůže být takto dovezenému zboží poskytnuta celní preference poskytovaná malajskému zboží, nýbrž že zboží podléhá clům, jimiž jsou zatížena kola původem z Číny. Podle zjištění OLAF uvedených v Průběžné zprávě vykazovaly příslušné certifikáty o původu zboží FORM A nesprávné údaje o malajském původu jízdních kol, když zejména z dokladů ZB-1, ZB- 2 a ZB-4 uvedených ve zprávách OLAF vyplývá původ jízdních kol v Číně, nikoli v Malajsii. Za těchto okolností lze akceptovat skutečnost, že celní orgány nepřistoupily k provádění dalších důkazů. Žalovaný právem shledal nadbytečným pokračovat v důkazním řízení, aby bylo prokázáno, zda předložená osvědčení FORM A byla padělaná či nikoliv, neboť prokazování této skutečnosti bylo pro rozhodnutí ve věci samé zcela irrelevantní. Meritum věci spočívá ve zjištění, že předmětné zboží (jízdní kola) je čínského a nikoli malajského původu, což bylo šetřením OLAF v daných případech jednoznačně prokázáno.

Koneckonců žalobce sám v žalobě konkrétně označil za jím navržený důkazní prostředek pouze potvrzení spediční firmy Schenker. Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se tímto „prohlášením“ zabýval a hodnotil je v kontextu s údaji zjištěnými v rámci šetření OLAF, přičemž učinil závěr o jednoznačném prokázání původu předmětného zboží. Žalobce proto nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný se tímto důkazním prostředkem nezabýval.

Žalobce dále namítal, že doložil malajský preferenční původ zboží platnými, řádně vydanými certifikáty, potvrzenými oficiálním certifikačním úřadem; podle něj ze zpráv OLAF vyplývá, že jen některé certifikáty jsou falešné, přičemž sám OLAF uvádí, že nemá možnost předložit důkazy, které by falešné certifikáty identifikovaly. Celní úřady České republiky přesto bez dalších důkazů všechny certifikáty o původu zboží tohoto případu označily za falešné.

Městský soud v Praze musel poukázat na skutečnost, že žalobce tyto námitky uplatnil již v rámci správního řízení, přičemž odvolací orgán je dostatečně vypořádal v napadených rozhodnutích, v nichž mj. uvedl, že „*Odvolatel přitom v těchto námitkách pomíjí ty údaje obsažené ve zprávě o misi, týkající se předmětného zboží co do odhalení podvodného mechanismu zakrytí jeho skutečného původu, prokazující čínský původ tohoto zboží a tudíž také nesprávnost údaje o malajském původu zboží uvedeném na výše zmíněném předloženém osvědčení o preferenčním původu na tiskopisu A (FORM A). Proto vzhledem k tomu, že z přílohy zprávy o misi nazvané „Forms A not issued by MITI“ vyplývá, že předmětný FORM A předložený v celním řízení je pravým FORM A v tom smyslu, že tento FORM A byl skutečně potvrzen MITI, a současně výše zmíněné důkazy o čínském původu předmětného zboží dokládají, že toto potvrzení bylo nesprávným, je nutno předmětný FORM A hodnotit jako nesprávné osvědčení o preferenčním malajském původu zboží a nelze jej*

považovat za důkaz, že předmětné zboží má malajsijský původ.“ Na jiném místě odůvodnění napadených rozhodnutí pak odvolací orgán konstatoval, že „*Vydání předmětného nesprávného osvědčení se proto zakládá na tom, že MITI bylo falešnými údaji od vývozce uvedeno v omyl.*“ Podstatná je dle názoru soudu především ta skutečnost, že napadená rozhodnutí se neopírají o to, že by žalobcem předložený FORM A byl či měl být padělaný, ale o zjištění, že předmětná jízdní kola jsou čínského a nikoli malajského původu, který je uveden na předmětném FORM A. Zjištění čínského původu předmětných jízdních kol, učiněné na základě shora uvedených důkazů, je současně zjištěním nesprávnosti FORM A spočívající v tom, že na FORM A je nepravdivě uveden původ předmětných jízdních kol v Malajsii.

Soud musel v této souvislosti poukázat na Zprávu OLAF, v jejímž závěru (bod 5.1) OLAF v návaznosti na předchozí zjištění uvedl, že: *OLAF dokázal souvislost mezi 168 čínskými kontejnery přeloženými v Port Klang a stejnými kontejnery dovezenými do Společenství, u těchto zásilek lze okamžitě vymáhat normální clo, a to i v těch případech, kdy osvědčení formuláře A byla vydána MITI*“. Bod 5.2 Zprávy OLAF pak obsahuje doporučení členským státům ES zahájit kroky vedoucí k navrácení smluvního cla u všech dovozů odpovídajících kontejnerům deklarovaným v Malajsii s tchajwanským nebo hongkongským původem a v případě 284 kontejnerů deklarovaných samotnými dovozci jako zboží čínského původu kroky k navrácení antidumpingových cel. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 89/2012 – 31 „*Vydání nesprávného potvrzení není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.*“

Byť ze zprávy OLAF vyplývá, že v případě dovozu jízdních kol z Malajsie jsou v plánu další šetření (srov. např. bod 3. – Přehled překládek zboží ve volné zóně Port Klang, bod 3. – Další informace z volných zón a další společná šetření, bod 5.1 – Závěry), a tedy že tato zpráva není konečná, ve vztahu k žalobci a nyní prověřovaným dovozům obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, na jejichž základě musely celní orgány přistoupit k doměření dovozních cel. Skutečnost, že existují další předběžné, či snad konečné zprávy, není pro posouzení dané věci relevantní. Ke shodnému závěru ve skutkově obdobné věci téhož žalobce dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2011 č. j. 1 Afs 44/2011 – 85.

Z výše uvedeného je zřejmá též nedůvodnost žalobcova tvrzení, že řízení provedené celními úřady vychází z tvrzení OLAF, že zahraniční dodavatelé žalobce, firmy v Malajsii, byly „spícími firmami“, které nevyráběly, tudíž nemohly dodávat zboží malajského preferenčního původu. Doměření cla žalobci bylo odůvodněno jednoznačným zjištěním správního orgánu, že předmětná jízdní kola jsou čínského a nikoli malajského původu, přičemž toto zjištění správní orgán učinil na základě výše zmíněných důkazů, především Zprávy OLAF a jejích příloh. Toto zjištění zároveň prokazuje, že údajní zahraniční dodavatelé žalobce, kterými měly být firmy se sídlem v Malajsii, ve skutečnosti původci předmětného zboží nebyli. To, zda v rozhodné době tyto firmy v daném oboru (výroba jízdních kol) vyvíjely nějakou činnost či nikoliv, bylo tedy pro posouzení věci zcela nepodstatné. Správní orgány se proto uvedenou skutečností blíže nezabývaly a při rozhodování ve věci samé k ní nijak nepřihlížely.

Podle čl. 220 celního kodexu Společenství

1. Nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka

cla, která má být vybrána nebo do vybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). Tuto lhůtu lze prodloužit v souladu s článkem 219.

2. S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud

a) bylo původní rozhodnutí nezaúčtovat clo nebo zaúčtovat je ve výši, která je nižší než clo dlužné ze zákona, učiněno na základě obecných předpisů, jež byly později zrušeny rozhodnutím soudu;

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení;

c) předpisy přijaté postupem projednávání ve výboru zprošťují celní orgány povinnosti dodatečně účtovat částky cla nižší, než je určitá hranice.

Pokud se žalobce v inkriminované věci domáhal aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, musel soud poukázat na skutečnost, že podle citovaného ustanovení celního kodexu Společenství se dodatečné zúčtování cla neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Městský soud v Praze považoval za důležité odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. ledna 2014, č. j. 1 Afs 95/2013-43, v němž nejprve zdůraznil, že skutková a právní situace nyní posuzované věci je obdobná té, kterou Nejvyšší správní soud řešil již ve svých rozsudcích ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 44/2011 - 85, ze dne 11. 7. 2012, čj. 2 Afs 41/2012 – 30 a také ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 89/2012 - 31, jež se týkaly téhož stěžovatele, tedy žalobce v inkriminované věci.

K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, který stanoví podmínky, při jejichž splnění má osoba povinná zaplatit clo právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co již bylo zboží propuštěno. Podmínkami pro uplatnění tohoto ustanovení, včetně rozboru relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), a soudů členských států EU, se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008 – 96, publ. pod č. 1701/2008. Konstatoval, že k aplikaci daného ustanovení je třeba, aby 1) clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby 2) tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně aby 3) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se jejího celního prohlášení.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedené podmínky interpretoval tak, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je nicméně hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, zapříčinily svým pochybením příslušné orgány samotné (viz bod 31 rozsudku SDEU ze dne 18. 10. 2007, C-173/06, Agrover Srl, Sb. rozh. s. I-8783). Pojem „chyby“ SDEU vymezil tak, že právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz bod 31 cit. rozsudku Agrover Srl, který v textu zdůraznil adjektivum „aktivní“; k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 6. 1991 ve věci Mecanarte, C-348/89,

body 23-25). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, „pokud celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka (nebo jeho zástupce), a pokud platnost takovýchto informací neměly celní orgány povinnost kontrolovat ani hodnotit, taková chyba je naopak přičitatelná obchodníkovi“ (viz shora cit. rozsudek Mecanarte, bod 24).

Stěžovatel nyní dovozuje pochybení příslušného orgánu z toho, že MITI dostatečně nezkontrolovalo údaje poskytnuté dovozci stěžovatele, na jejichž základě vydávalo příslušné certifikáty FORM A. Jak však vyplývá ze shora citované judikatury SDEU (rozsudek Mecanarte), na takovou situaci rozhodně nelze nahlížet jako na „aktivní pochybení příslušných orgánů“. Celní orgány totiž neměly povinnost kontrolovat správnost a pravdivost předkládaných údajů. Pochybení v podobě předložení nesprávných a nepravdivých („falešných“) údajů je tak třeba přičítat právě stěžovateli, resp. jeho obchodnímu partnerovi, tj. vývozci.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že první podmínka pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nebyla v nyní posuzovaném případě splněna a toto ustanovení proto nemohly správní orgány aplikovat. Námitka stěžovatele, že jednal v obchodním styku v dobré víře, tedy v tomto kontextu již není relevantní.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku spočívající v tom, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise. Shodně s městským soudem dospěl k závěru, že zprávy OLAF dostatečně a zcela jednoznačně potvrzují skutečnost, že dovozená jízdní kola nebyla původem z Malajsie, ale z Číny. V této souvislosti lze poukázat i na výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle kterých je Zpráva OLAF důkazem přípustným v řízení o dodatečném vyměření cla. Nejvyšší správní soud považuje závěry Zprávy OLAF a rovněž i Průběžné zprávy OLAF, založených ve spise (s nimiž se stěžovatel měl možnost podrobně seznámit), za zcela zřetelné, jasné a klíčové pro zahájení řízení ve věci dodatečného vyměření dovozního cla. Ve vztahu ke stěžovateli a nyní prověřovaným dovozům z nich vyplývají naprosto konkrétní skutečnosti, které lze považovat za dostatečný podklad pro dodatečné vyměření cla, neboť podle zjištění OLAF vykazovaly příslušné certifikáty o původu zboží FORM A nesprávné a nepravdivé údaje o malajském původu předmětných jízdních kol, pokud z dalších listinných důkazů, zejména z dokladů ZB-1, ZB-2 a ZB-4, uvedených v citovaných zprávách, jednoznačně vyplývá, že předmětná kola jsou čínského původu a nikoliv původu malajského. Tyto závěry by nijak nezvrátilo provedení důkazu navrhovaného stěžovatelem, tedy potvrzením společnosti Schenker, že vyvážené zboží bylo naloženo do zcela prázdných kontejnerů.

Městský soud v Praze na základě shora uvedených skutečností musel dospět k závěru, že v inkriminované věci celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi o původu dováženého zboží uvedenými v prohlášení žalobce, přičemž celní orgány neměly povinnost platnost těchto informací kontrolovat ani hodnotit. Takovou chybu je nutno přičíst samotnému žalobci, nikoliv celním orgánům, což ovšem znamená, že nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, a sice že clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů. Soudu potom nezbylo než podanou žalobu zamítnout podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. září 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová